

Seveda ima tudi meščan dosti skrbi in morda nič manj bridkih. Vsak zase najbolje ve. Vendar bi bilo prav, če bi ljudje v mestu ne godrnjali toliko na draginjo, temveč raje dobro premislili, s kakšnim trdom in s kakšnimi žulji je pridelan vsak grizljaj, ki ga nesemo v usta. Ni hudo na svetu, ker bi bilo za vse premalo dela in jela; hudo je, ker nimamo pravega usmiljenja v srcu in drug drugemu ničesar ne privoščimo. Ne pozabimo tega!

Ljudje, ki ne sejejo, a vendar brez pravih skrbi leto in dan bogato žanjejo, si pa zdaj glave belijo, kam bi se za Binkošti na oddih peljali. Lepo je pri morju, kjer je že tako vroče, da se kopljejo, lepo je v gorah, kjer je skopnel sneg in so planine polne narcis, lepo je po dolinah med nizkimi hribi in brdi, in lepo je po mestih in trgih, kjer so vsi vrtovi v cvetju. Dnevi so polni zlatega sonca, večeri pa topli in dehteči. Žabje regljanje od-

meva in zvezdnato nebo se zdi človeku še ponoči sinje. Srečni ljudje, ki imajo za uživanje pomladne krasote oči, srca in — denar, ki ti povsod, kamor se obrneš, prav pride.

Srečni pa tudi otroci, ki pojdejo o Binkoštih k birmi. Sicer še ne vedo, kako velik je Bog sveti Duh, vedo pa, da je birma nekaj neizrečeno lepega. Boter kupi fantu novo obleko, uro in sladčice in botrice se z birmankami postavljajo. Če le morejo, se košato v kočiji ali v avtomobilu pred cerkev pripeljejo. Po sv. birmi se zdi birmanec sam sebi kar velik, in to je tako lep občutek. Zato se ga rad spominja, kdor ga je izkusil. A kdor ga še ni, naj se birme veseli.

Po Binkoštih se jame pomlad umikati novemu letnemu času. Od dne do dne pripeka sonce močnejše, češnje zore in sami ne vemo, kdaj se nek vroč dan znajdemo v poletju.

(Nadaljevanje v junijski številki.)

O postanku polnilnega peresnika

Znano je, da so v daljnem srednjem veku skoro samo menihi gojili umetnost pisanja in risanja. Neki menih je bil tudi prvi, ki mu je prišlo na misel, da bi imel lahko vedno pripravljen in s črnilom napolnjen peresnik s seboj. Zgodilo pa se je to takole: Brat Kandid je zbiral milodare za svoj samostan La Roche na Savojskem. Na potovanjih je nosil vedno s seboj knjigo, peresnik in črnilo. Točno in vestno je zapisoval vse izdatke in prejeme. V žepu svoje kute je hranil drobno steklenico s črnilom. Ker pa svojega redovniškega oblačila po strogih samostanskih predpisih tudi ponoči ni smel odložiti, je včasih pozabil vžeti stekleničico s črno tekočino iz žepa, zato se mu je nekoč pripetila prav neprijetna nezgoda. Brat Kandid je prenočeval v nekem francoskem župnišču. Ponoči se

je izmuznil zamašek iz steklenice, ki jo je bil zopet pozabil v kuti. Drugo jutro se je brat Kandid zelo prestrašil. Ne samo, da je bila njegova kuta vsa zamazana in pokvarjena od črnila, tudi preko postelje se je bila razlila črna tekočina. Menih je premišljeval, kako bi se v bodoče izognil takim neprilicam. Ko se je vrnil v svoj samostan, je imel stvar že tako rekoč premišljeno. Vzel je ozko cevko iz medenine, jo na eni strani zadela in pustil na tem mestu prav majhno odprtino, skozi katero naj bi teklo črnilo; na ta konec je nataknil tudi pero. Drugi, odprti konec cevke pa je zamašil s koščkom plutovine, ki se je dala z žičnato spiralo kakor bat potiskati navzgor in navzdol. Prvi polnilni peresnik je bil narejen in mu je v bodoče prav dobro služil. Brat Kandid je dal svoj izum celo patentirati in v Sallangesu v Franciji se je že ustanovila družba, ki je hotela pričeti z izdelovanjem polnilnih peresnikov. Toda brat Kandid je po kratkem času preklical svoj izum, ker kot redovnik ni smel obogateti.